

ERDEMLER-2

MINNET DUYUYORUM

Minnettarlık

Öykü - Oyun
Etkinlik
Drama

ERDEMLER-2

MINNET DUYUYORUM

Minnettarlık

İlköğretim Programında Yer Alan Kazanımlar

Bu Kitabın Okuru,

- Arkadaş seçerken ve kişisel tercihlerde bulunurken olumlu değerleri gözetir.
- Aile içinde görev paylaşımına katılır, üzerine düşen görevi yapmaktan mutluluk duyar.
- Başkalarının duyarlılıklarına saygı göstererek kendi ihtiyaçlarını, isteklerini ve görüşlerini ifade eder.
- Çevresindeki sosyal olayları anlamlandırır ve yorumlar.

İlköğretim Programında Yer Alan Kavramlar

- İnsan sevgisi • Aile sevgisi • Birey ve toplum
- Yardımlaşma • Saygı • Komşuluk ilişkileri
- Dayanışma • Dostluk • İnsanlarla iletişim
- Empati • Sosyal gelişim • Olumlu düşünme
- Özeleştiri • Umut • Mutluluk • Takdir etme
- Kültürel değerler • Hastalara saygı

YILLAR SONRA
GELEN HATIR

Safiye Teyze hastane odasında yalnızdı. İki oğlu da yurt dışında yaşadığı için annele-ri hastalandığında kolaylıkla gelemiyorlardı. Komşuları ve dostları ziyaret saatlerinde onun- la birlikte oluyorlardı ama Safiye Teyze gүнүн kalanını yalnız geçiriyordu. Yalnızlık, pek çok kişi için olduğu gibi onun için de zordu.

Hastaneye yatalı beş gün olmuştu; o gün kapı tıkladı ve içeri genç bir kadın girdi. Gülümseyerek yanına geldi:

“Safiye Hanım Teyze, ben Nermin. Yıllar evvel yan apartmanda oturan Gül Ayşe'nin kızı, hatırladın mı?”

“Aaa! Nermin? Ah, kızım, hiç beklemiyordum. Kusuruma bakma yıllar geçti tabii, tanımadım da. Nereden bildin burada olduğumu?”

“Evlendim ve uzun zamandır şehir dışında yaşıyordum. Şimdi geri döndük buraya. Çocukluğumdan aklımda kalan en önemli insan-

lardan biri de sen olmuşsundur. Seni ziyaret edip elini öpmek istedim. Evinde kimse olmayınca karşı komşuna sordum. O da burada olduğunu söyledi”

“Ah yavrum, çok mutlu oldum. Beni hatırladığını tahmin bile etmezdim.”

“Olur mu hiç Safiye Hanım Teyze. Biz mahalleye yeni taşındığımızda annemin kimsesi yoktu. Sen bizim kapımızı çalan, bize güler yüz gösteren ilk kişiydin. Annemle komşuluk ettin, zamanla annemin arkadaşı oldun. Senin sayesinde daha çok komşumuz oldu. İşte, senin neşen, dostluğun o sıkıntılı zamanlarda benim gibi bir çocuğa şifa olmuş demek ki.”

Safiye Teyze’nin gözlerinden birkaç damla yaş aktı. Geçmişten kopup gelen böyle bir minnet duygusu onu heyecanlandırdı. Küçük bir çocuğun ürkmüş kalbine iyilikle dokunma-

nın o çocukta böyle güzel bir duygu bıraktığını fark etmek onu çok mutlu etti.

Safiye Teyze'nin hastanede yalnız kalmasına Nermin'in gönlü razı olmadı ve refakatçi olup onun yanında kalmaya karar verdi. Safiye Teyze kalmasına gerek olmadığını söylese de söz dinlemedi.

Nermin, "Bize yaptığın iyilikler için ancak böyle teşekkür edebilirim." dedi ve yanında kalarak Safiye Teyze'yi yalnızlıktan kurtardı.

